

Ég, tiszta

Én láttam a szűnés makettjét,
elkoptatta a mocskos színeket.
Napon égették, organikus sávvá
maradták, lebontva, ami bontható.
A többi maradt, s abba vájtak féreg-
városokat, a fertőtlenített erőd alatt
pedig csak gyűlt és gyűlt a légszomj.
A tájat képező szeméthalmokat
ezerérvnyi véletlen hordta össze.
A külszín tükörsimára csiszolták,
és sokáig nem törte át semmi
ezt a magába roskadt magaslatot,
ám a megdolgozatlan, betegen
hagyott részek alól, mintha levegőért
kapkodnának odalenn, szivárogni
kezdett egy erő, hogy helyet adjon
valakinek a nyugtató sötétségben.
Az égett föld kénes gőze megül
hamufehér, rugalmas bőrömön,
műanyagtól kásásra aszott felszínét
tapogatom, végigjár rajta a szem,
nem vakít el, s nem tűr meg közel,
ha érezném, mondanám, fájlalom.
Lüktet, pirul, gyorsan hámlani kezd,
szinte lélegezve, mintha mégis
védtelen lennék, akár egy ember,
mintha lenne még természetem.